

במדינה

מישפט

אשה במחוזות

הגבר נאשם כי ניסה

לרצוח את אהובתו

וזורק אותה למזבלה

נהג משאית האספה גדה. מתחת לערימת האספה גילה אשה צעירה בלונדית, שותתת דם ורכיבה. היא היתה פצועה בכל חלקי גופה וזקקה לעזרה. הוא הסיר מעליה את ערימת האספה ושאל מה אותה כמעט לחלוטין, ושאל מה קרה ומי פצע אותה. היא לא יכלה לדבר, אך הצליחה לומר לו בעבר רית עילגת כי בעלה גרם לה את הפצעות.

בן המוכתר. כאשר קיבלה ה' אשה טיפול בבית החולים ונח' קרה עלידי המיטרה שהחזקה אליה, הסתבר כי שמה מריה חוד' רוף, והיא יוגוסלבית נוצרית. היא הגיעה לישראל אחרי גירושים מכ' איבים בארצה, וניסתה לשקם את חייה כאן. היא התגוררה באזור, מקום שבו נמצאת קהילה יוגור' סלבית גדולה. שם הכירה את חמדון אבר'ג'מעה.

חמדון הוא ערבי מכפר בנירסוה'ר לה שליד עזה. אביו הוא המוכתר של הכפר, אחיו האחד רוסא ור' השני מהנס. גם הוא עוב את כפרו, אשתו וילדיו, כדי להתקדם ולמצוא עבודה מכניסה בישראל. הוא החל לעבוד במפעל חמה ב' אזור, שבו שם דירה ואפילו התגבד למישמר האורחי במקום. חמדון, שכונה עלידי חבריו דני, התאהב במריה הנאה, והשניים החלו גרים יחד כבעל ואשה. כאשר נצאמה האשה פצועה היא סיפרה למישטרה כי יצאה עם חמדון באותו יום כדי למצוא במי'ר בלה עוצי פלסטיק, שבהם רצתה לשתול צמחים ולקשט את דירתם. לדבריה, התנפל עליה לפתע הגבר בסכין שלופה ודקר אותה בגופה ובפניה. היא איבדה את הכרתה והתעוררה רק כאשר מצא אותה נהגיהמשאית.

אליבי במישמר האזרחי. כתבאי'שום באשמת נסיון לרצח הוגש נגד חמדון, הוא נעצר עד תום ההליכים. סניגוריו, אהרון שלנגר, טען כי אין לחמדון כל מושג על שאירע לחברתו. לדבריו, הוא כלל לא היה איתה ב' אותו יום, ואינו יודע כיצד הגי' עה הצעירה למיובלת חיריה ומה עשתה שם. הוא גם ביקש להציג אליבי, לדבריו, בשעות בהן נדקרה האשה, היה הוא בחברת כמה גברים בבנייהמישמר האזרחי ב' אזור, הם יעידו על כך.

כמו בסרט

הנערים ראו בסרט כיצד שודדים השחקנים בעזרת אקרה צעצוע, וניסו דקותם.

שני הנערים בני 16 ה'15 ראו סרט בטלוויזיה. שיאו של הסרט היה כאשר השודדים, ש' השתמשו באקדח צעצוע, שדדו נהג'מונית. הנערים הירבו לדבר על הסרט שראו, והאחרי ימים אחדים נכנסו לחנות צעצועים ב' יפו וקנו גם הם שני אקדחי צעצוע. בסוף חודש אוקטובר, כשהם מצויידים באקדחיהם, החליטו לצאת לטייל בבתים ולחפש הור' דמנות נאותה לשוד. הם שוטטו מצאו כל הזדמנות לבצע את זממם, והחליטו לחזור הביתה. אך אז התברר להם שאין להם די כסף. נסיבות מחמירות. כך הת' ממש הסרט במלואו. הם נכנסו

המניעה המשיך הגבר לשתות לשוכרה. לפני שבועות אחדים הגיע לביתו בשעת לילה מאוחרת כשהוא מתבודד על רגליו. הוא היה כליך שיכור, שלא הצליח לפתוח את הדלת.

אשתו פתחה את הדלת והוא נפל לרגליה. האשה נאלצה לגרור אותו לתוך הדירה ולהשכיבו על השטיח. הפעם ביקש עורך דינה של הבית המישפט לאסור על כניסתו של הבעל לדירה גם כאשר הוא פיכה. כדי לא להפריע את חיי האשה והילדים.

דרכי אדם

ציור כמעט פוליטי

משה גרשוני מביא את מילחמת הלכנון אז קירות הגלריה.

האמן המורה משה גרשוני ידוע כמי שאינו מנתק את חיי הפרטיים מהציאות הפוליטיות. מילחמת הלכנון שימשה לו עילה לצאת ב' תערוכה חדשה, שעליה התחיל לעבוד באוגוסט השנה. אלה הם חמישה ציורים בצורה, שהמסר שלהם מופיע בתוך העבודות עצי מן.

מוכת דויד. גרשוני בחר ב' סוקים מהתנ"ך, שאותם הוא הכ' ניס לציוריו, ולדעתו הם חלק בלתי נפרד מהציור עצמו. על ה' רקע הצהוב מופיע הצבע האדום, המסמל דם, והשחור, לסמל פיה ומילחמה. המסר הוא עקידת יצחק וסוכת דויד הנופלת. חודש לפני המילחמה צייר גר' שוני ציור אחר, שבו כתוב: "מה יהיה?" היום הוא פוחד להודות שבנואמו התגשמה. ציור זה היה חייב להיתלות במקום ציבורי, ר' אכן מוטיאון תל אביב נאות להציג את העבודה.

על התערוכה הנוכחית סיפר גר' שוני: "אירועי החודשים האחרון' גים בצפון הפרוע הביאו לחשיפה מיידית, זהו מסר לא בוטה ולא מעורר, לא רציני פלקטים של תצ' לומים אלא להתעסק בחומר — ברזל, בד, נייר, ספריי וצבעי — שמן. זהו עבודה אחת, המורכבת מעבודות שקשורות בקשר ישיר האחת לשניה.

הנושאים שאני מזכיר שייכים לרובד קטן של אוכלוסיה. אולי ללא מילחמה, הנושאים היו מסור פלים מבחינה אמנותית אחרת. ה' מילחמה הסירה את ההתלבטויות, החלטתי שמוצדק כי נושא זה, שהציק לי, יש להראות אותו ב' מקום כמו גלריה."

צייר גרשוני ויצירתו צהוב בגלריה

בנייהזוג דני ומריה נעיצים לקישוט הדירה

שמונה חודשים להתגרש מבעלה, יצחק, בטענה כי הוא שתיין כרוני, הממיר את חייה ואת חיי יל' דיהם. הבעל, המנהל עסק לחומרי בניין, מגיע לדבריה הביתה ב' שעות-לילה מאוחרות כשהוא בגי' לופין, התנהגותו בזמנים כאלה היא מורזה ובלתי נסבלת. כך סיפ' רה לבית המישפט.

עורך דינה של האשה, בנימין קיסלר, ביקש צ'רמניעה שיאסור על הבעל להיכנס לביתו כשהוא שיכור, ובית המישפט נעתר לו. הדבר ששיכנע את בית המישפט להוציא צו כזה היתה העובדה, כי ביולי השנה הגיע ספרויניק שיכור הביתה בשעה מאוחרת ר' גישה לפתוח את הדלת. כאשר לא הצליח, הזעיק את מכבי האש. ה' דלת שנפתחה על ידיהם אחרי מאמצים רבים, גילתה את האשה והילדים הרועדים, שחשבו כי פור' צים הם אשר פתחו את הדלת.

גם בפיכחותו. למרות צו

למונית וביקשו מהנהג, יצחק דיין, להביא אותם למלון טרינה. כאשר עזר הנהג, שלפו השניים את אק' דיהם וציוו עליו לתת להם את כל כספו. הם נטלו את הארנק, שהכיל לדברי הנהג 2300 שקל, ויירו.

המישטרה גילתה על חלון המר' גיט טביעת אצבעו של אחד ה' נערים, וזו זהתה במחלקה לזיהוי פלילי במישטרה. שני הנערים נת' פסו ונעצרו.

למרות שהשתמשו באקדחי צעצוע, הגישה נגדם התובעת נר' רית אחיטוב כתבאי'שום על שוד בנסיבות מחמירות, ודרשה את מעצם עד תום ההליכים.

בעל שיכור

צ'רמניעה נגד בעל שתיין, שלא יכנס לדירת אשתו כשהוא שיכור.

שימחה ספרויניק רוצה מזה

(המשך מעמוד 53)
כשחזרתי מאנגליה הועמדת לי מישפט ונדונתי לארבע שנים. ה' הוראה הוצאה ממני אז בכוח וב' מכות, ללא נוכחות עורך דיך. כאשר השתחררתי מהכלא, הת' חלתי ללמוד באוניברסיטת באר' שבע. הייתי פעילה בתחום הסטר' דנטיאלי, לתואר שני עברתי ל' ירושלים. משום שבאר' שבע, ששם היה לי נוח מאוד, אין מחלקה ל' תארים מתקדמים בליונגוויסטיקה. בשתי האוניברסיטות חייתי ב' מעונות. בבאר' שבע לא הרגשתי באפליה, אך בירושלים כן, לאו דווקא אישית, אלא לאומית. בשתי האוניברסיטות הסכימו בחורות יהודיות לישון עימי בחדר אחד. מאז השיחרור מהכלא לא מצאתי עבודה. למרות שהיו לי ציונים מצויינים, לא קיבלתי מילגות מבר' שלתיית. קיבלתי אותן כמה פע' מים מהאוניברסיטה. התקיימתי מ' שיעורים פרטיים, מעבודה במקר' מות פרטיים ומעזרה מישפחתית.

רדיפה מתמדת

ב צעירותי האמתית בוד' קיום: רציתי מדינה אחת, כמו באמריקה, שגם יהודים וגם ערבים יחיו בה ביחד, שהסמל הלאומי לא יהיה רק דגל מנ'דויד, ושההימנון המשותף לא יכלול את התיקוה. היום הפכתי ליותר ססימית. אני לא מאמינה בחיים משותפים ב' שטח שבין הים והירדן. יש לחלק את הארץ לשתי מדינות, לשני ה' עמים הרושבים כאן. יש לנו קרובי מישפחה בביירות, אך עדיין לא קיבלנו מידע עליהם. אם כי מידע יכול להגיע מהר, למשל, ביום המצבנות של חיל' האוויר על ביירות נהרג קרוב מיש' פחה שהיה בארץ כבלא, ושוחרר בחילופי שבויים אחרי מילחמת ל' טאני. יומיים אחרי זה ידעו על כך בעכו.

אני מסתובבת בגדה, ורואה מה קורה שם. זוועה! כשהמישטרה באה להפסיק התקהלות, הם יורים בכוונה באנשים. מי פגע בבאסס שכעה ובכרים ח'לף; זוהי הוכחה נוספת שאין דרך לדוריקים. ישראל הרדיעה שהיא רוצה ש' לום, היום היא שוחטת אנשים ב' שם השלום. צבא ההגנה לישראל הפך צבא ההתקפה לישראל, ואני חוששת שהאמריקאים לא יכריחו את בנין לסגת.

מה הפיתרון? ראשית, יאסר ער' פאה הוא נציג של העם הפלסטיני. הוא זה שביסס את הגרעין של ה' תנועה הפלסטינית. לכן, הפיתרון הוא נסיגה מכל השטחים וניהול שיחות עם ערפאת, וגם מנהיגים פלסטינים אחרים כבר הודעו ב' הזדמנויות שונות שהם מוכנים ל' כך. יש לפרק את כל ההתנגחו' יות, לתת לפליטים אפשרות בחירה בין קבלת פיצויים או בנייה מחדש של ביתם במדינה הפלסטינית או בישראל.

בזמן המילחמה הראו בטלוויזיה פלסטיני שהציל חיילי ישראל. אמ' רו שהוא יחזור לכפרו, יקבל בית ויוכל לעבד את אדמתו. זה הרי בדיוק מה שאנו רוצים, זהו הפית' רון! הוא הודיע שהוא מפסיק את המאבק, אם יתנו לנו את זה. גם אנו נפסיק את המאבק, אלא שהוא זכה כמה שזכה כבן מיעוט, וכזה הוא ישרא.

בתקופת הצילומים, שהיתה בז' מן המילחמה, הרגשתי רע מאוד. יש לי חברים יהודיים, הם משי' תייכים לצד השמאלי של הפולי' טיקה בארץ. כואב לי על חבריי ה' יהודים, שוחרריהשלום, המשרתים בצבא. אילו הייתי יכולה לשכנע אותם, הייתי אומרת להם שלא יצאו להילחם, אם הם מאמינים בשלום. שירתו רק בקו הירוק, לא מעברו השני. רבים הרגישו שצה"ל אינו צבא הגנה וסירבו לצאת לקרב. אי' לו כל מי שלא היה רוצה לקחת חלק במילחמה כזו לא היה הולך, לא היתה מתרחשת הטרדיה הזו בלבנון.